Ч. 166 Четвер 27 Липня (8 Серпня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
за цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Чи раду радять, як на Турка стати?

Бідний той Турок! Хто небудь посварить ся в Европі, а Турок зараз при сій нагоді в лице дістане, чи стояв при сій сварці чи ні. Нехай лиш Франция скривить ся на Німеччину, то Росия зараз Турка ущипне. Нехай лиш Анґлія захмурить ся на Францию, то Росия зараз Турка таки в лице, а скоро Росия усьміхаесь до Кобурґа то Анґлія Турка за то буком. А бідний Турок сидить як той пес на припоні коло своєї буди і не може дати собі ради з недобрими збиточними хлопцями, що не дають єму спокою і все з ним дрочать ся. — От така більше менше теперішна ситуация в Европі — майже все зачало ся крутити знову около того Турка, котрого сіпають на всї боки, а ніхто не має відваги скрутити єму від разу вязи, як би бояв ся, щоби погибаючий Турок своїм туловищем не повалив ще й кого другого.

Майже здає ся, як коли-б т. з. всхідне питанє віджило в Европі на ново, ба, навіть своїм обємом стало навіть ширше. То всхідне питанє не обмежає ся нині вже лиш на самі держави балканьскі; оно сягнуло трохи дальше бо вже аж до Малої Азиї, до Вірменії, а мабуть не далекий час, коли оно обійме ще й приспану доси справу єгипетску. На всякий случай єсть то річ дуже характеристична, що підчас коли в самій Европі, на Балкані справи не зовсім покінчені, коли там ще не розмежили ся ані народи балканьскі, ані держави европейскі не поділили ся там зовсім виразно і ясно своїм впливом, коли т. зв. держава болгарска висить ще доси як би у воздусї, ті самі держави европейскі, що не можуть погодитись з собою в справі болгарскій, роблять в Малій Азиї другу Болгарию з Вірменії.

А Вірменія лежить ще в близшім сусїдстві до Росиї як Болгария, бо часть вірменьского краю і народу стоїть навіть під безпосередним панованєм Росиї. Вірмени з давен давна старають ся о те, щоби видобути ся зпід турецкого панованя, бо з одної сторони они яко християни мусять богато терпіти від Турків, а не так від самих Турків, як від магометаньского племени Курдів, котре мешкає таки разом в однім краю з Вірменами, але задля магометаньскої віри чує ся пануючим і робить Вірменам всїлякі пакости, з другої же сторони хотїли би Вірмени стати так само як і Болгари народом независимым. До Росиї они не конче хилять ся, бо хоч одна часть з них належить до православної церкви, то все-таки має науку по тих Вірменах, що суть під росийским панованєм, чого можна сподївати ся від освободительки Росиї. За то покладають майже всї Вірмени без виїмки велику надію на Анґлію і мають навіть в Льондонї свій комітет, котрий там і в цілій Европі заступає інтереси Вірмен і дїлає в дусї висвободженя Вірмен зпід панованя турецкого. При помочи того комітету і взагалі в наслїдок национального руху серед Вірмен, творить ся поволи з Вірменії друга Болгария.

Трудно поки що знати, які політичні причини спонукали в найновійших часах Анґлію, Францию і Росию виступити в обороні Вірмен і зажадати від Туреччини, щоби она в сім краю установила окремого комісаря стоячого під контролею держав европейских і тим способом завела там порядок, забезпечила бодай тамошним християнам безпечність житя, бо звістно загально, що Росия не хотїла би допустити до того, щоби безпосередно під єї боком зробив ся завязок до свобідної і независимої держави вірменьскої. Але здасть, що Анґлія пре до того міркуючи, що колись з часом могла би тим способом шахувати Росию бодай в части. Доносять отже з Льондону, що Анґлія настає на то, і узискала вже й згоду других держав европейских, щоби мимо опору Туреччини установити в провінциї вірменьскій европейского комісаря з титулом віце-короля стоячого під властию султана. Колиб до того прийшло, то з Вірменії стала би зовсім така сама провінция, як Єгипет, де піби також єсть віце-король стоячий під властию султана, а де по правдї верховодить Анґлія. То одна, новійша часть всхідного питаня.

Другою частию єсть стара звістна аж надто добре справа болгарска, котра тепер по гостині болгарскої депутациї в Росиї і по убитю Стамболова в Софії війшла в нову фазу, тим більше, що їй надала нової сили і ваги ворохобня в Македонії. Що настане тепер в Болгариї? — Ото питанє, котре інтересує не лиш звичайних собі політиків і прасу европейску, але на котре мусить собі відповісти ясно і рішучо дипльоматия найбільше інтересованих на Балкані держав европейских, а інтересує оно тепер тим більше, що в Ішлю, де перебуває тепер Є. Вел. Цїсар австрийский і гостить король румуньский відбуває ся рівночасно і з'їзд найперших дипльоматів европейских. Очи всїх звернені тепер на Ішль і зовсім справедливо, бо як каже Voss. Ztg., годї припускати, щоби два монархи і споре число дипльоматів з'їхало ся там лиш для того, щоби поговорити о погоді. Там безперечно обговорює ся і справа болгарска, хоч по тім, що свого часу заявив

---

2)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з французского).

(Дальше.)

Той день став ся памятним в житю бідного пастушка, небесні звуки, які в нім відзивали ся, знайшли собі голос! Аж тепер, коли й він міг прилучити ся до сьпіву в лісї та его насьлїдувати, став він єму таки направду вже дуже дорогим! По довгих пробах научив ся він таки сам грати на своїм інструменті. Виґравав пісні, що їх співали другі пастухи а під єго пальцями робила ся із звичайної народної сьпіванки правдива поезия. Пізнїйше пробовав він віддавати на флєті то, що чув в лїсї; по скінченій роботі дневній ішов він аж на сам конець пустої толоки, сїдав собі там на пень якоїсь ялиці і виґравав все, що лиш єму прийшло на гадку. То штучне але все-таки не конче притягаюче виґраванє лагідних задумчивих мельодий неслось шепотом по листю, але й кінчило ся вноді голосними приграваками і двінким щебетанєм, якого не повстидались би і зяблики. Коли надійшов стежкою який селянин, то пристанув і слухав, а відтак ідучи дальше говорив сам до себе: То той Настчин Маркиль! То він так виграє всїлякої, якої лиш захоче! Видко що не такий дурнуватий, як виглядає.

Так минуло пять лїт. З Маркиля зробив ся великий і дужий парубок, а селяни, що наймали его до роботи в поли, казали, що він трохи сухірлявий. Єго бліде, смагляве лице мало дуже лагідний вираз, лиш ті его очи, що то якось непевно дивили ся все кудись далеко, зраджували мов задрімавшу в нім інтелїґенцію. Але й они були би розвеселили ся і стали живійші, коли-б їх щось до того змушувало, але він крім одної музики не знав чого жиє на сьвіті. Що вечера брав він рівнодушно свою платню, приносив єї своїй матери і вдоволяв ся тим кусником хлїба, що его з'їв десь там в лїсї. При добрій воли могла би була Настка віддати его до якого ремісла, але она була того певна, що Маркиль не здібний до нічого, хиба лиш до грубої роботи в поли. А що він був пильний і згідливий, то все мав роботу, лиш він робив єї як машина і не журив ся тим, що робить. Аж нараз стрітила его доля, котра страшно потрясла ним і вирвала его із того задумчивого житя.

На кілька днів перед тим червневим поранком, котрим розпочалось наше оповіданє, прийшов Маркиль вечером до дому повільным кроком як звичайно. Вже здалека пізнав він свою матір в городци, але она так якось дивно там сидїла з головою повислою на груди, як він ще ніколи єї такою не видів. Він напудив ся і пустив ся до неї та став кликати; она не обзивала ся, а коли Маркиль обняв єї руками і хотів піднести, она повалила ся неживою на землю. Він закликав борзо якусь сусїдку, бідну Настку внесли на постіль і післали по доктора до сусїдного села. Коли той на другий день приїхав, то лиш міг розпізнати, що Настя дістала удару мозкового, на котрий вже не було ради. Настя не прийшла вже до памяти; жила ще кілька годин, аж і померла, як коли-б заснула.

Прийшли пан-отець зі сьвятими Тайнами, забігали й сусїдки, то одна, то друга, але більше з цікавости як з доброго серця. Маркиль не видів нїкого; сидів коло постелї і заєдно лиш дивив ся на свою матір та не спускав очий з неї. Через два слїдуючі дни не почув нїхто ані слова від него. Коли внесли домовину, бідний лиш крикнув з горя та закрив собі лице руками, але не плакав, що єму сусїдки взяли дуже за зле. Щось его стиснуло було за горло, як би зелїзною рукою. Дивив ся стовпом на всї приготовленя до похорону, але сам і пальцем нїчо не рушив. Єму обвязали рамя чорною хусткою і казали іти за домовиною. Маркиль послухав та ішов непевним кроком, але не підняв голови ані разу, доки аж похід похоронний не станув на кладовищи. Коли сумний обряд закінчив ся і тих не богато людий розійшло ся, припав Маркиль на колїна на тім місци, де ми его знайшли і почув ся таким осамотїлим, таким нещасливим, що хотів би був умерти.

ґр. Ґолуховский в Делеґациях, можна би припускати, що веде ся також і якась акция, маюча на цїли визначити нашій державі нові дороги на поли економічно торговельнім. За першим поглядом промавляла би та обставина, що в Ішль перебуває румуньский король і приїхав також сербский посол Симич, за другим, що з Льондону покликано австрийского амбасадора ґр. Дейма. Присутність і участь в нарадах нїмецких дипльоматів могла би бути потрібна в однїй і другій справі.

Стрічи нїмецких дипльоматів, нїмецкого канцлера кн. Гогенльоге з Є. Вел. Цїсарем і мінїстром для справ заграничних ґр. Ґолуховским та приїздови нїмецкого амбасадора ґр. Айленбурґа до Ішль відмавляно зразу всякого значіня политичного. Говорено, що то есть лиш акт звичайної куртоазиї. Тепер же доносить справоздавець Münch. Neuest. Nachr. до сеї ґазети ось як: Вглянувши в обміняні депеші я уповажнений заявити: „Дня 20-го липня був канцлер кн. Гогенльоге в гостинї у Цїсаря Франц Иосифа в Ішль. Ся гостина не була лиш актом чемности, але вийшла в конечности відносин обох дружних держав до себе. В кілька днїв пізнїйше приїхав ґр. Ґолуховский до Ішль і віднїс ся телєґрафічно до кн. Гогенльоґого до Авзе заповідаючи єму свій приїзд. Але що канцлер був тогди на ловах на пять миль далеко від Авзе і не міг на час прибути, а ґр. Ґолуховский мусїв вертати до Відня, то й заповів свій приїзд на пізнїйше, що й стало ся в недїлю о 11 год. Розмова і виміна гадок обох мужів державних закінчила ся на як найбільше вдоволенє обох сторін. Головною точкою тої розмови були: справа болгарска і македоньска. Кн. Фердинанд заповів, що верне до Софії. З Македонії, як показало ся в розмові, наспіли успокоюючі вісти і показала ся повна згода у всїх справах“.

Із сего вже видко, що й нїмецка дипльоматия займає ся в Ішль справами балканьскими. Та й не диво: Нїмеччина, хоч завсїди говорить, що не має нїякого інтересу на Балканї, фактично есть також там інтересована, хоч би лиш длятого, що есть одною із тих держав, що підписали угоду берлиньску; другий далеко важнїйший еї інтерес лежить в тім, що она яко союзниця Австриї змушена інтересувати ся справами, котрі би могли стати ся небезпечними для Австриї. Із сего всего видко, що в Ішли не радять, як би на Турка стати, але що той Турок непокоїть Европу, вглядно найбільше інтересовані держави тим, чи не від его буди готов би знову займити ся огонь в Европі, а коли-б аж до того прийшло, то як би той огонь коли вже не спинити, то бодай зльокалїзувати, передовсїм же, щоби завчасу усунути пальний материял і не допустити, щоби огонь займив ся. Чи в Ішли не буде порушена і дальша, ширша справа всхідна і справи економічно-торговельні у всхідній Азиї — се покаже нам мабуть недалека будучність.

Перегляд полїтичний.

Рескриптом з дня 6 липня 1895 ч. 10.250, призволив Є. Ексц. п. Управитель мінїстерства Просьвіти і Віроісповідань на основане чотироклясової школи вправ з викладовим язиком руским при ц. к. Семинариї учительскій в Самборі. З початком року шкільного 1896/7 буде відкрита перша кляса тої школи, а в трох слїдуючих роках наступить постепенне відкриванє дальших кляс.

Є. Вел. Цїсар зложив вчера румуньскому королеви візиту, котра тревала цїлу годину. Опісля приймав король на авдиенциї ґр. Ґолуховского і нїмецкого амбасадора ґр. Айленбурґа. До Ішль приїхав також угорский мінїстер справ внутрішних Перчель. Може бути, що в Ішль буде також порушена справа румуньска на Угорщинї, але то есть лиш здогад.

Велику сензацию зробила очевидно інспірована статия в льондоньскім Standard-ї, орґанї льорда Сальсберіого, котра докоряє нїмецкому цїсареви за то, що він кокетує з Францею і Росиєю, а через то стратив симпатию в анґлїйскім народї. На то відповідає берлиньска Post, орґан канцлера кн. Гогенльоге, що Нїмеччина веде лиш обачну полїтику, бо волить дружне порозумінє з Росиєю як борбу з нею.

В Хінї, в Кученґ вирізано богато християн і християньских місионарів. Згинуло при тім десять анґлїйских підданих. Одного анґлїйского місионаря спалено живцем разом з жінкою і дитиною. Убито також сїм жінок, а між ними одну піддану Сполучених Держав американьских. Правительство анґлїйске, а так само і Сполучені Держави постановили виступити енерґічно против Хіни.

Новинки.

Львів дня 7 серпня 1895.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало касиера почтового Иосифа Чалчиньского в в Бялій контрольором почтовим в Кракові, офіциялів почтових: Киприяна Козиньского в Санчи, контрольором почтовим в Кракові, Оскара Резіха у Львові, контрольором почтовим в Ярославі і Вільгельма Ленцета контрольором почтової каси у Львові.

— **Нова стация телєґрафу.** З днем 16 с. м. буде отворена в Стоянові, каменецкого повіта, при істнуючім там ц. к. урядї почтовім, стация телєґрафу з обмеженою службою денною.

— **Іспит кваліфікацийний** для учителїв шкіл народних відбуде ся перед іспитовою комісиєю в Перемишли дня 30 вересня с. р. Поданя заосмотрені в потрібні документи треба вносити найдальше до дня 15 вересня.

— **Курс огороднично-пчільничий.** Комітет галицкого товариства господарского в порозумінню з видїлом сполученого галицкого товариства для огородництва і пчільництва оголошує, що в сїм роцї буде отворений практичний курс огороднично-пчільничий. Сей курс відбуде ся у Львові від 9-го до 24-ого, вересня с. р. і обійме науку о садівництві, огородовинї, переховуваню овочів і ярин, о пчільництві, о виробі напоїв з овочів і меду а також практичне поученє в садї, огородї, пасїцї і при виробі напоїв. На сей курс будуть приняті такі особи, котрі вже до-тепер були занятї в огородництві або пчільництві, отже: огородники і пчільники, учителї народні і селяни, котрі приготовляють ся на огородників і пчільників. Приняті можуть бути лише ті, котрі уміють читати і писати. Курс буде безплатний, а що більше, кандидати незаможні одержать на кошти удержаня і подорожи запомогу від комітету галицкого товариства господарского в квоті 24 зр., а ті участники курсу, котрі би собі того бажали, мають одержати від сполученого товариства для огородництва і пчільництва спільне мешканє і страву на час курсу за 20 зр. Запомог 15 роздїлить делеґат комітету галицкого товариства господарского кандидатам на се заслугуючим по прибутю на курс до Львова. Кандидати на курс мають зголошувати ся в комітетї галицкого товариства господарского: Львів ул. Словацкого ч. 8.

— **Пригоди на провінциї.** В минувшім місяци повіщені були — крім вже давнїйше згаданих — отсї громади пожарами: В Городици,

---

Аж якесь тихе щебетанє заставило его підоймити голову; саме понад ним на гнучкій галузцї бозу сїли собі дві синички і стали гойдати галузкою так гарненько, як то лиш ті любі пташенята уміють, а далї й почали щебетати. Що то такого защебетали они засумованому Маркилеви? Що за якийсь повен тайни вплив вирвав Маркиля з обнятя тої зелїзної руки, що від трох днїв стискала его за серце? Сльози станули єму в очах і він плакав довго і гірко, а все-ж таки не чув ся ще таким нещасливим. Відтак встав нараз як би чогось забажав і сам не знав чого, пішов з кладовища і взяв ся стежкою через леваду, що вела просто до лїса. Хиба-ж то не в лїсї знаходив він собі завсїгди розраду на свій смуток? Нинї пустив ся він далеко більше в гору, як звичайно, перейшов скоренько по мураві, де цвив і стелив ся по земли зелений барвінок, минув пусті полянки і зайшов в гущавину, що вкривала вершок гори. Там сїв собі в корчах в такім місци, що ледви трошки видко було небо, послухав спокійно тих звістних єму добре голосів, що то ніби жалібно, ніби щебетливо, ніби співаючи неслись з глубини лїса; наконець вийняв з кишенї свій флет і став грати. Інструмент, котрим звичайно грає ся до танцю, якось дуже не годив ся до тої чорної хустки, що мав еї обвязану на руцї; але бідний Маркиль певно не гадав, що нарушить тим приналежну честь сьвіжій могилї, коли тим способом вискаже своє горе. Музика прецї то була у него однїсенька та мова, котрою він виявляв свої чувства. Грав отже і цїлу свою душу впускав в ті сумні, жалібні тони, що неслись воздухом понад сосни. Під чародійним впливом тонів успокоювало ся поволи его превелике горе, его біль; спів флета ставав поволїйший і тихійший ніби зітхненя дитини, що плаче, заки не засне. Задзвенїло ще кілька голосів, ніби зітхненя, а відтак стало тихо.

— Славно, Маркилю! — відозвав ся нараз якийсь голос, що виходив звідкись з гущавини.

Молодий музика задрожав, обернув голову і побачив чоловіка, що стояв тут може вже якої чверть години і прислухував ся уважно. Судячи по одежи, був то селянин; він мав на собі довгу, синю полотнянку з ґузиками з перловини і з повишиваними на плечох білими цьвітами; мягкий, повстяний капелюх з широкими крисами закривав єму по части сухе лице, котрого черти остро визначались; коротко стрижена, шпакувата борода окружала его щоки, а уста, що тоненькими губами вкривали два ряди якихсь дивно тоненьких і острих зубів, зраджували більше хитрости як прихильности; очий, що иноді й неприятному лицю можуть бодай трохи надати приятности, майже не було видко зпід капелюха. Тому селянинови могло бути може яких пятьдесять лїт; він був середного росту і сухірлявий, але, здавалось, дуже сильний, а палиця, яку держав в руцї, могла би була служити єму за добру вброю, коли-б того було потреба.

Сївши собі коло Маркиля з таким облесним рухом, що мимо волї від того аж не добре робило ся, відозвав ся він: Ну, хлопче, що там чувати коло тебе? Бачу, не зле, коли так виграєш.

При тім взяв він флет до рук і став его оглядати цїкаво.

— А знаєш, що я дуже радо слухав, як ти грав! Може би ти заграв якої веселої?

Маркиль, що нїколи не був говірливий, відвернув ся і не сказав на то нїчого.

— Кажуть, що Маркиль Оверне, як би хотїв, то закасував би всїх музиків з цїлого краю. Та не будь бо такий упертий і заграй менї якої скочної.

— Менї мама умерли — відповів він по просту.

— Ог тобі маєш! А хиба-ж ти тепер не грав?

— То що иншого! — відповів Маркиль обурений.

— Е, що там! Гране гранем! у мене то все одно. Ну, нехай, не говорім о тім. Отже, Маркилю твою матір вже витаскали на кладовище?

На таку нелюдску бесїду молодий чоловік встав, не відповідаючи нїчого і хотїв вже іти.

— Стій тут і не руш ся! Я маю щось з тобою поговорити — відозвав ся селянин схопивши Маркиля досить енерґічно за плече і змусив его знову сїсти.

— Слухай, Маркилю, що тобі скажу, а коли твоя голова ще не зовсїм забита, то дивись, щоб ти мене зрозумів. До нинї жив ти от так просто неба на земли; я би заложив ся, що ти навіть не знаєш, чия ваша хата! Моя, паробче, коли хочеш знати. Твоя мати не платила точно комірного, то й мусїла менї дати в застав все, що мала в хатї, а то значить: завтра прийде до вас жандарм і зробить лад. А що скажеш на то Маркилю, коли не буде нї постелї, нї стола, нї кози, нї курий?

самбірского повіта, вибух огонь в стодолї Якова Ступницкого і знищив шість господарских загород; шкода 2350 зр. обезпечена на 1300 зр.— Від удару грому погоріли дня 26 липня в Семенівцї і Містках, львівского повіта, дві загороди, в Грушові, повіта яворівского, двірска стодола, а в кінци в Цьвіржи, мостиского повіта, пять селяньских загород. Шкода в Цьвіржи виносить 6110 зр. — Дня 29 липня вибух около 11-ої години в ночи ґрізний пожар на обшарі двірскім в Демни вижній коло Сколього. Згоріла, мимо енерґічного ратунку, фабрика сїрникових патичків. Обезпечена шкода виносить около 8000 зр. Крім згаданих ударів грому, що були причиною пожарів, погибли ще від грому і люди. І так в Новосїлках передних, равского повіта, погиб 26 липня господар Кирило Лозяк, а в Плугові, золочівского повіта, Параньна Войтків. Дня 30 липня убив грім в Арламівскій воли, в мостискім повіті, занятого в поли господаря Федька Бабина. — В Столпинї, брідского повіта, ударив грім послїдними днями в ночи в шопу, спалив еї і рівночасно убив арендаря Йосифа Маєра і сторожа Гриця Садового. — В Коростенку, добромильского повіта, поперечив ся дня 21 липня господар ґрунтовий Петро Лещишак з вітчимом Йосифом Марком. З суперечки прийшло до бійки і Лещишак так сильно ударив кусником зелїза Маркова по голові, що тойже стратив сьвідомість і по трех днях номер. — В Чукви, самбірского повіта, погибла від грому 20 липня 15-лїтна дївчина Катерина Доцишак. Такою самою смертию скінчив в Зарубинцях, збаражского повіта на поли селянин Микола Бойко.

— До школи промислу деревного в Коломиї вписало ся в 1895/6-ім роцї шкільнім 51 учеників. З тих 14 опустило школу серед року, а з прочих 4 мали при кінци року поступ відзначаючий, 25 достаточний, 5 недостаточний а 3 позволено поправити по фериях оден предмет. Що-до віроісповідання було: 21 греко-кат., 10 римо-кат. а 11 жидів. При замкненю року шкільного уряджено виставу робіт теоретичних (рисунків і праць письменних) і практичних з токарства і різьби. Вироби знаменував стиль гуцульский, а між ними звернули на себе увагу бюрко за 50 зр., стїнна шафка за 40 зр. і стільцї по 10 зр. Також красно представила ся шкатулка за 30 зр., зроблена виправдї у відмінним стилю, як гуцульский, однак чистотою рисунку і старанним викінченєм вішує она свому майстрови красну будучність.

— Помилуванє. Йосиф Маковский засуджений дня 8 червня с. р. окружним судом в Самборі на кару смерти за убийство Кухарских в Дрогобичи помилуваний Є. В. Цїсарем і кару смерти замінено ему на кару дожизненої вязницї.

— Смерть з попареня. Оногди рано Пепі Адлер 18-лїтна дочка золотника у Львові запікала собі волосє коло спіртусової лямпки і з необережности наблизила ся так до полуміни лямпи, що займила ся на нїй одїж. В хатї не було нікого то й нїхто не чув еї крику о поміч, а коли люди прийшли і прикликали лїкаря було цїле тїло нещастної дївчини так попарене, що о ратунку не було що говорити і она умерла кілька годин пізнїйше.

— Зміни в розміщеню війск зайдуть в осени с. р. в X-ім корпусї такі: 11-ий полк драґонів відійде до Штокерав, а 3-ий полк уланів з Ланьцута до Городка. До Перемишля прийде 12-ий баталїон стрільців з Райхенберґа, а до Ланьцута, Глогова і Жолині 13-ий полк драґонів з Відня. Компанїя 4-а II-ого полку артилерії крїпостної переносить ся з Карльсбурґа до Ярослава, а 11-та компанїя III-ого полку артилерії крїпостної з Ярослава до Перемишля. Дальше зміняють місце: 1-ий баталїон 45-ого полку відійде з Перемишля до Сянока, 4-ий бат. 45-ого полку з Сянока до Перемишля, 4-ий бат. 89-ого полку з Перемишля до Ярослава і Радимна, а 6-ий полк гузарів розділить свої ескадрони до Сендзишова, Кольбушової, Переворска і Ряшева.

— Величезна лихва. Перед трибуналом викокуючим у Відни ставав перед кількома днями ґрайзлерняк Лейбусь Тухен з Ряшева. Полїцийне письмо подавало, що Тухен провадив ґрайзлерню лише про око, в дїйстности-ж був найгіршим лихварем. Вже два рази був караний за обманьство. Послїдний раз обжаловано его о те, що поручникови Шрайберови позичив гроші на 238 прц. Розправу відложено, щоби візвати пошкодованого, котрий перебуває поза Віднем.

— Чи несправедливий засуд? В Болїсо на острові Хіо в грецкім архіпелязї запізвали дві особи перед суд зелїзницю, а то мужчина, котрий утратив руку і женщина, що утратила мужа при ударі на себе двох поїздів. Судия перевівши розправу, признав титулом відшкодовання мужчинї калїцї 6000 пястрів, а вдові ледве 2000. Вдова і всї присутні на розправі обурили ся на такий несправедливий присуд. Тогди встав судия і звертаючи ся до зібраних сказав: „Мої дорогі! Що сей присуд справедливий, я вас зараз переконаю. Бідолашний Микола утратив руку і сеї втрати ему нїхто не заступить. Ти-ж, Катерино, ще молода, хороша, в додатку будеш мати гроші, тож легко найдеш мужа, може ще й красшого від небіжчика“.

— Анґлїйска бесіда єсть тепер майже найбільше уживаною на сьвітї. Наколи перед триста роками, за часів королевої Єлисавети бесідою анґлїйскою говорило 5 мілїонів людий, а переважала бесіда французка, нїмецка і ішпаньска, то тепер говорить анґлїйскою бесідою 115 мілїонів, нїмецкою 70, ішпаньскою 50, росийскою 80, італїяньскою 30 мілїонів, а портуґальскою 15 мілїонів. З 115 мілїонів говорячих анґлїйскою мовою — говорить в Анґлїї 38 мілїонів, в Сполучених державах 65 мілїонів, в Австралїї 4 міл., в Індиї і Африцї $2^1/_2$ міл., а в західній Індиї і Ґуянї також $2^1/_2$ міл. людий.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Галицкий рух для перевозу рогатої худоби до Віднє (Ст. Маркс). Тарифа вимікова для перевозу рогатої худоби в ладунках цїловозових з Галичини і Буковини до Відня (Ст. Маркс). З днем 1 серпня 1895, а в разї підвисшення належитости перевозової з днем 15 серпня 1895 увійде в житє нова тарифа на місце дотеперішної тарифи вимікової з дня 1-го серпня 1885 врвз з додатками.

Австро-угорско-росийский рух граничний Часть II, зшитка 2. З днем 1-го серпня 1895 увійде в житє додаток I.

Телеґрами.

Відень 7 серпня. Віденьска ґазета урядова оголосила патент цїсарский датований в Ішль 5 с. м., розвязуючий галицкий сойм краєвий і розпоряджаючий розписанє нових виборів.

Відень 7 серпня. Після урядових вістий ширить ся холера на Волини в Росиї а поодинокі случаї проявили ся і в місцевостях близько галицкої границї. Однакож в сусїднім повітї збараскім санїтарні відносини суть зовсїм добрі.

Льондон 7 серпня. В Теґеранї вибухли непокої з причини браку хлїба і прибрали так ґрізні розміри, що аж войско мусїло робити порядок і стріляло до людий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год.

Відходять до

	Посьішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Скажу на то, що всї люди в селї о вас говорять, а то: що не всї злодії сидять в кримiналї!

— Гм, гм! — сказав на то селянин, але анї не рушив ся. Ти, видко, умієш лїпше від'їздати ся, як би то хтось думав! Але послухай мене ще хвильку, а побачиш, що я тобі не ворог, противно. Тобі не стає якоїсь клепки, але в тебе лепьский паробок і добрий музика, а я люблю музику, як своє житє. Вчера відправив ся мій другий паробок; коли хоч', можеш на его місце стати на службу. Поля, що правда, вже обсїяні, але в такім господарстві, як наше, знайде ся вже робота. Будеш робити, що потреба: дрова рубати, бараболї січи, худобу поїти, корови доїти, а ти прецї то знаєш. На то, що ти слабосильний, я вже зглянув ся, побачиш, а будеш мати де виспати ся і добре попоїсти, о то вже дбає моя Тереня. На тиждень дістанеш чотири франки коли будеш пильний, а коли кому забагне ся потанцювати, або коли у якого сусїда буде весїлє, а треба буде музики, то я тобі не буду боронити. Ну, як, згода?

Маркиль не відповів зараз; ему прийшла на гадку мала хатчина, котру він покинув, а єму здавало ся, що він все ще видить в нїй чорну домовину; гадав, що єму аж лекше стане, коли не буде мусїв знову туди вертати. Як всїх трохи простих людий так і его опанували були хвилеві враженя, а сумні події з трох послїдних днїв зробили ему еї таки ненавистною. Де він мав тепер подїти ся? То єму було байдуже. Коби лиш де найшла ся яка стріха, а о проче вже єму не дуже розходило ся; о тім ще навіть і не подумав. Все одно чи до Феликса Пренеля, чи до кого иншого.

— Прийду до вас! — сказав він і встав.

На тонких губах селянина проявив ся на хвильку якийсь дивний усьміх і він виставив тонкі кінцї острих зубів, що якось дивно подобали на зуби у лиса. Феликс Пренель був ще й з иншого боку подібний до сего цікавого зьвіряти.

— Так приходи, коли хочеш! — сказав він на то байдужним голосом. — Іди-ж тепер домів та забери своє шмате; коли прийдеш до нас на гору в обіди, то й пожавиш ся.

Сказавши то встав він, взяв свою палицю і пішов собі насунувши собі капелюх так дуже на очи, що нїхто чужий не міг би був ему в них заглянути.

Маркиль звик був виконувати всякий приказ як машина. Тож і тепер взяв він свій флет, зложив его і сховав до кишенї, та вийшов з лїса. Там в долинї при сподї гори, нїби схована за купкою дерев орябини стояла мала деревляна хатчина; дим не підоймав ся з неї, а вікна позамикані віконницями показували, що то якась самотна опущена. Маркилеви мимо волї аж мороз пішов по тїлї, нїчо' его туди до неї не тягнуло! Але его будучий ґазда сказав до него: „Іди-ж тепер домів“ — отже він й поплів ся в долину до хатчини непевним кроком.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.